

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Mon JEsus mig ey ynker nu?

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Mon JEsus mig ey ynker nu?", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 64.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid65215/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

Gud skee Lof og Ære i al søvig Ævighed,
Som os gav sin kiære, søde Søn herved!
Trods den ondes Fraade! nu vil Goel raade,
Før sin Flok. Ja ret! han fik os dyre nok.

Nr. 310. - XXVII.

Samtale imellem JESum og Siæten.

1.
Siæl. Mon JESus mig ey ynker nu?
Jes. - - - - - Hvi klynker du?
Siæl. Mit Lys gik ud. Mit Mod faldt ned.
Jes. - - - - - Din Fod alt gleed.
Siæl. Giv til, giv til, *Jes.* Jeg vil.
Siæl. Uagtsomhed den fæle Glest,
Jes. - - - - - Ja Siæle-Pest,
Siæl. Har voldt mig mangan modig Taar.
Jes. - - - - - Ja blodig Saar.
Siæl. Og deraf er jeg svag og fei.
Jes. - - - Forsøg dog cj!

2, 3: trods] lige meget med; Fraade] skumende raseri; Goel] genløser, befrer. — 2, 4: ja ret] ja rigtig; det er i sin orden; dyre] adv. dyrt, jfr. 1. Kor. 6, 20; 7, 23: «I ere dyre købte.»
Nr. 310—XXVII. Original. Samtalen er et stykke sjælesorg. Fjendommeligt er det dobbeltpræg, som de korte Jesusord har. Dels af en alvor, som uden skånelse vil føre sjælen i dybden, dels af kærlighedens omhed. Sjælens håb om at blive ynket afvises næsten barsk med: *Hvi klynker du?* (1, 1-2). Dens klage over at have tabt glæden og modet bliver mødt med, at det drejer sig om noget langt farligere, nemlig begyndelsen til fald: *Din Fod alt gleed* (1, 3-4). Sjælen kalder angrende sin uagtsomhed for en fæl gæst; men Jesus skærper det til det dødsens alvorlige: en *Siæle-Pest* (1, 6-7), og de tårer, som uagtsomheden har voldt, skydes til side som noget ubetydeligt mod det, at den har givet sjælen *blodig Saar* (1, 8-9). På sukket over, at hjertet er bedrægtigt, svarer Jesus ikke med nogen trøst, men siger blot: *Beklageligt* (2, 1-2). Og da sjælen spørger om at finde ro, hedder det: *Først mandig troe* (2, 3-4). Hele tiden: bort fra stemningerne, ned på virkelighedens grund. Men hånd i hånd med dette strenge går det andet: Bønnen om tilgivelse får straks Jesu ja (1, 5, 12-13); bekendelsen af svaghed og fejhed mødes med opmuntring (1, 10-11), og på begæringen om at blive gemt og skærmet hos Jesus gives der tilsagn med de mildeste ord (2, 9-11). Digtet rummer på een gang en vejledning og et Jesussilende. — 1, 5: *giv til*] tilgiv. — 1, 6: *Uagtsomhed*] manglende på hvirksomhed. — 1, 8: *modig*] sorgfuld; *Taar*] tåre. — 1, 11: *forsøge*] tabe modet, give op.

Siæl. Er det mig reent forladt?
Jes. - - - - Ja vist, min Skat!

2.

Siæl. Hvad Hiertet er bedrægeligt!
Jes. - - - - Beklageligt!
36 *Siæl.* Naar faaer min Aand bestandig Roe?
Jes. - - - - Først mandig troe.
Siæl. O! giem min Siel. *Jes.* Ja vel.
Siæl. Min Klippes Rif er pile-frie
Jes. - - - - At hvile i.
Siæl. Ja JESu! slut mig der dog ind.
Jes. - - - - Mod Vær og Vind.
Siæl. Og lad mig aldrig komme ud.
Jes. - - - - Nej, fromme Brud!

Nr. 311. - XXVIII.

Samtale imellem JBatum og Martha.

1.

Marth. **M**in Søster har det mageligt.
Jes. - - - - Behageligt.
Marth. Hun har sig sødt saa troelig ned.

Nr. 310 — XXVII. 2, 10: *Og lad mig aldrig komme ud! Og lad mig aldrig ud*, forslag af Hans Brix (*Analyser og Problemer I*, 1933, s. 324) under hensyn til, at linien i orig. har en fod mere end de tilsvarende linier i v. 1 og i alle versene i nr. 311. Det er dog næppe afgørende, da v. 2 også på et andet punkt afviger fra disse vers, nemlig ved at have 2 linier (replikker) mindre.

2, 1: *haad!* hvor. — 2, 6: *min Klippes Rif!* Højs. 2, 14, hvor bruden i gamle oversættelser kaldes *min due* i klippens rif (o; kløft). Dette blev forstået om beskyttelse hos Jesus; det er ham, der er *min Klippe*. Jfr. nr. 239, 17, 1; Es. 26, 4; 1. Kør. 10, 4, og klippens *Rif* betyder sikkert hans sår, hvori den søgste sjæl tænkes at finde ly, jfr. nr. 220, 5, 1-4. *pile-frie* utvilsomt for pilsken, vel med tanken på *den ondes blodige pile*, Et. 6, 16. — 2, 7: *af!* til at.

Nr. 311 — XXVIII. Original. Grundlaget er Lk. 10, 38-42: fortællingen om Martha og Maria (voet er *incedent*). Både i form og indhold er digtet nær beslægtet med det foregående. Martha fremtræder som den virksomme, vordeligt oplagne husmoder, tilfreds med sig selv og hister imod søsteren. Jesu korte ord falder med stille, magtfuld alvor, iblandt et stænk af ironi. Jfr. Hans Brix, *Analyser og Problemer I*, 1933, s. 324. — 1, 2: *behageligt!* vel sagt let spøgende eller måske med betydning: *Det er mig til behage*, jfr. 1. Mos. 4, 7: *Dersom du gør godt, da er du behagelig* (1647). — 1, 3: Ved ordet *troelig* (o: trofast udholdende) får Marthas replik her en skarpere spydighed end den i l. 1.